

Medaus mainai

Popietės, kai saulė tingiai ritasi vakarop, tačiau vis dar džiugina šviesa ir šiluma, Aurelijui buvo pačios mėgstamiausios. Paprastai meškis jas leisdavo jaukioje savo namo terasoje. Porceliano arbatinyje garuodavo kvapni arbata su medumi, lėkštelėje savo meto laukdavo koks gardumynas, o Aurelijus lėtai linguodavo supamojoje kėdėje ir džiaugdavosi gyvenimo gerumu.

Vieną popietę Aurelijus ruošė arbatą ir pastebėjo, kad šio bei to trūksta – jo medaus puodynėlė visai tuščia. Vakar lijo, terasoje buvo šaltoka, tad, matyt, į arbatą prisikrovė šiek tiek daugiau medaus nei įprastai. Todėl argi keista, kad šis baigėsi? Aurelijus dar patikrino virtuvės spinteles, sandėliuką – medaus nė lašo. „Ne, šitaip nieko nebus, – pasikrapštęs paausį suniurnėjo Aurelijus. – Popietė be medaus – visiškas nesusipratimas. Trūks plyš reikia sutvarkyti šitą reikalą.“ Meškio akis užkliuvo už didžiulėmis raudonomis avietėmis pasipuošusių krūmų sodo kampe. „Valio! – net pašoko jis, nors šiaip buvo ramus ir strikinėdavo retai. – O jei prisirinkčiau aviečių ir jas iškeisčiau į medų? Man regis, visai neprasta mintis!“

Kaip tarė, taip padarė. Pririnko į krepšelių saulėje prisirpusių uogų ir patraukė miško takeliu. Kiek paėjęs išgirdo kažką švelniai niūniuojant: priešais jį pėdino meškutė Rozmari su miško gėlių puokšte glėbyje.

– Labas, Rozmari! – linksmi šūktelėjo Aurelijus. – Kurgi tu eini?

– Sveikas, Aurelijau! – nusišypsojo Rozmari. – Teta Adelaidė nutarė virti savo garsiąją gervuogių ir aviečių uogienę. Gervuogių prisirinkom, o avietės prie mūsų namų visai dar žalios. Kokia gervuogių ir aviečių uogienė be aviečių? O taip norisi! Todėl ir išsiuntė mane jų ieškoti, gal kur saulėkaitoj rasiu.

Kiek paėjęs
išgirdo kažką
švelniai
niūniuojant.

– Jau radai, – nusijuokė Aurelijus. – Štai!

Ir ištiesė krepšelį. Gal ir teks apsieiti be medaus, pamąstė sau tyliai meškis, bet bent jau Rozmari su teta Adelaide uogienės sėkmingai prisivirs.

– Kaip puiku! Dėkui! – suplojo letenėlėmis meškė. – O štai tau puokštė už gerą širdį.

Priglaudė Aurelijus gėles, atsisveikino su garsiai besidžiaugiančia Rozmari ir patraukė toliau. Netrukus priešais jį išniro meškis Lukas. Atrodė susirūpinęs, bet kai pamatė Aurelijų, visas nušvito.

– Sveikas, Aurelijau! Ooo, kokios puikios, kokios nuostabios gėlės! – sušuko jis. – Kaip jos mane išgelbėtų, jei tik tu sutiktum pasidalyti.